

H O T Ă R Ă R E A nr. 1-149/2026
cu privire la examinarea contestației formulate de Ion Mazur, în interesele
Xxxxxx XXXXXXX și XXXXXX XXXXX, împotriva hotărârii Colegiului de disciplină
și etică nr.3-29/2026 din 27.03.2026, emisă în privința procurorilor
Olesea Botezau și Aurel Burlacu

21 mai 2026

municipiul Chișinău

Examinând în ședință deschisă, în procedură scrisă, contestația depusă de Ion Mazur, în interesele XXXXXX XXXXXXX și XXXXXX XXXXX, împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, audiind informația prezentată de domnul Eduard Panea, Consiliul Superior al Procurorilor,

C O N S T A T Ă :

Prin Hotărârea nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, Colegiul de disciplină și etică a respins contestația depusă de Ion Mazur, în interesele XXXXXX XXXXXXX și XXXXXX XXXXX, împotriva deciziei Inspecției procurorilor din 28.11.2025, prin care a fost încetată procedura disciplinară în privința procurorilor Olesea Botezatu și Aurel Burlacu, pe motivul lipsei faptelor care ar putea constitui abateri disciplinare.

La data de 02.04.2026, Ion Mazur a înregistrat la Consiliul Superior al Procurorilor o contestație, solicitând anularea hotărârii nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, emisă de către Colegiul de disciplină și etică.

I. Circumstanțele reflectate în sesizările cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară

În sesizarea depusă la data de 27.10.2025 la adresa Consiliului Superior al Procurorilor, avocatul Ion Mazur a invocat faptul că procurorul Olesea Botezatu a dispus, prin ordonanța din 21.08.2025, scoaterea de sub urmărire penală a lui XXXXXX XXXXXX, motivând „lipsa intenției”. Procurorul ierarhic superior Aurel Burlacu a confirmat această soluție prin ordonanța din 28.08.2025, fără a efectua o analiză efectivă a probelor.

Prin încheierea judecătorului de instrucție din 24.10.2025, ambele ordonanțe au fost anulate, instanța reținând cercetarea incompletă și unilaterală a cauzei; ignorarea elementelor ce indică intenția și scopul patrimonial fraudulos; neanalizarea probelor video și a experimentului rutier; interpretarea eronată și părtinitoare a faptelor.

În opinia autorului sesizării, conduita procurorilor Olesea Botezatu și Aurel Burlacu întrunește elementele mai multor abateri disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), b), e¹), f) și f¹) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, după cum urmează:

1. Îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu - art. 38 lit. a)

În accepțiunea autorului sesizării, prin acțiunile/inacțiunile sale în cadrul examinării cauzei, procurorul Olesea Botezatu a ignorat probe esențiale privind intenția lui XXXXXX XXXXXX, a refuzat investigarea versiunii unui accident provocat intenționat în scop patrimonial și a apreciat eronat faptele, contrar prevederilor CPP. Totodată, a omis să indice în actele procesuale lipsa permisului de conducere corespunzător al lui XXXX XXXX, aspect consemnat abia la finalizarea urmăririi penale, deși acesta influența direct răspunderea juridică și contractuală, inclusiv a asigurătorului.

Potrivit autorului sesizării, aceste omisiuni au creat o reprezentare falsă asupra situației juridice a inculpatului și riscau să conducă la recunoașterea exclusivă a vinovăției lui Xxxxxx Xxxxxx, prejudiciind posibilitatea părții vătămate de a recupera prejudiciul material și moral.

2. Nerespectarea dispozițiilor legale privind soluționarea cererilor procesuale - art. 38 lit. b)

Mazur Ion a menționat că procurorul a refuzat să soluționeze în mod legal cererea privind asigurarea acțiunii civile prin aplicarea sechestrului, conform art. 204 CPP, limitându-se la remiterea unei scrisori informale, lipsită de valoare juridică; nu a dispus ridicarea permiselor de conducere ale bănușilor, deși circumstanțele impuneau aplicarea unei asemenea măsuri de siguranță; a tergiversat examinarea cererilor depuse de partea vătămată, contrar termenelor procedurale prevăzute de lege.

În opinia autorului sesizării, aceste fapte constituie întârzieri și neîndepliniri imputabile, fără o justificare rezonabilă, în sensul art. 38 lit. b) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură.

3. Încălcarea drepturilor fundamentale și a principiului imparțialității - art. 38 lit. e¹) și f¹), manifestate prin refuzul de a analiza obiectiv versiunile cauzei, precum și prin confirmarea formală a soluției de către procurorul Burlacu, ceea ce ar demonstra părtinire și lipsă de imparțialitate. Prin neinvestigarea versiunii privind intenția lui Xxxxxx Xxxxxx, procurorii ar fi încălcat dreptul părților vătămate la un proces echitabil și la o anchetă efectivă, garantate de art. 6 și art. 13 din CEDO.

4. Lipsa motivării și soluționarea formală a plângerilor - art. 38 lit. a) și f¹)

Procurorul ierarhic superior Aurel Burlacu, examinând plângerea în temeiul art. 299¹ CPP, s-a limitat la formulări generale („actul contestat este legal și întemeiat”), fără a răspunde argumentelor factuale și juridice invocate. Această conduită reprezintă o încălcare a obligației de motivare și denotă lipsa unei examinări efective a plângerii, contrară jurisprudenței CEDO.

5. Atitudine nedemnă și discreditarea imaginii Procuraturii - art. 38 lit. f)

Prin conduita superficială, lipsa de transparență și ignorarea drepturilor părților, procurorii au afectat grav prestigiul instituției și încrederea publicului în imparțialitatea Procuraturii, încălcând art. 3, 4 și 5 din Codul de etică al procurorilor.

Instanța de judecată, prin încheierea din 24.10.2025, a confirmat deficiențele majore ale urmăririi penale și lipsa oricărei reacții față de: conduita periculoasă a lui Xxxxxx Xxxxxx (părăsirea locului accidentului); existența elementelor de intenție și a scopului patrimonial; precum și gestionarea deficitară a probelor esențiale.

Prin urmare, conduita celor doi procurori nu poate fi calificată drept simplă neglijență, ci constituie o neglijență gravă și o exercitare abuzivă a atribuțiilor, cu impact direct asupra drepturilor părților vătămate.

În sesizarea suplimentară depusă la data de 24.11.2025 la adresa Consiliului Superior al Procurorilor, avocatul Ion Mazur a invocat că procurorii Botezatu și Burlacu au formulat o contestație împotriva încheierii prin care judecătorul de instrucție anulasă ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a lui Xxxxxx Xxxxxx pentru infracțiunea prevăzută de art. 266 Cod Penal. În opinia autorului sesizării, contestarea este lipsită de fundament juridic, contrazice o hotărâre motivată a judecătorului de instrucție și are drept efect prelungirea nejustificată a procedurii penale și menținerea unei situații pretins ilegale.

Prin aceste acțiuni, procurorii au încălcat obligația de a acționa cu profesionalism și imparțialitate, generând o întârziere nejustificată, contrară art. 38 lit. b) din Legea cu privire la Procuratură.

Pe parcursul urmăririi penale, părțile vătămate au solicitat în mod repetat aplicarea acestei măsuri procesuale, justificând cererea prin: pericolul real și actual prezentat de învinuți; necesitatea prevenirii comiterii unor noi infracțiuni; faptul că Xxxx Xxxx a obținut un nou permis de conducere după comiterea faptei, la data de 25.08.2025, precum și ulterior expedierii cauzei penale în instanță; istoricul infracțional și contravențional deosebit de grav al lui Xxxxxx Xxxxxx, constând în 77 de contravenții rutiere și 2 dosare penale.

Autorul sesizării susține că procurorii Olesea Botezatu și Aurel Burlacu au comis abateri disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), b), e¹) și f) din Legea nr. 3/2016, prin neexaminarea completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei și prin omisiunea investigării unor infracțiuni conexe, deși existau probe relevante în acest sens.

Potrivit sesizării, procurorii nu au analizat posibile fapte de determinare a minorului Xxxx Xxxxx la declarații mincinoase, atragerea minorului la activitate criminală, escrocherie și concurs de infracțiuni cu fapta prevăzută de art. 264 CP, deși din declarațiile oficiale rezultă că Xxxx Xxxx ar fi încercat să determine minorul să își asume vina și ar fi creat o versiune falsă a accidentului.

Autorul invocă și faptul că probele obiective - inclusiv imaginile video, traseul vehiculelor și comportamentul post-impact - indicau posibilitatea producerii intenționate a accidentului și existența unor infracțiuni cumulate, precum tentativa de escrocherie prin simularea unui accident rutier. Cu toate acestea, procurorii ar fi omis examinarea acestor aspecte, încălcând obligația de a efectua o anchetă completă și efectivă.

Totodată, se susține că procurorii au contestat nefondat soluțiile judecătorului de instrucție, tergiversând procedura penală și afectând drepturile părților vătămate, inclusiv dreptul la protecție procedurală și la recuperarea prejudiciului. În acest context, autorul sesizării califică acțiunile drept îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, întârziere nejustificată a actelor procedurale, încălcarea drepturilor fundamentale și atitudine nedemnă care afectează prestigiul Procuraturii.

De asemenea, autorul menționează existența unor afirmații atribuite procurorilor privind pretinse influențe externe asupra soluțiilor judiciare, aspecte care, dacă s-ar confirma, ar ridica probleme serioase privind independența și imparțialitatea procesului penal.

În continuare, sesizarea evidențiază că lipsa permisului de conducere corespunzător al lui Xxxx Xxxx nu a fost menționată pe parcursul urmăririi penale și a fost indicată abia în rechizitoriu, după intervențiile părții vătămate. Totodată, se arată că, în perioada tergiversării urmăririi penale, Xxxx Xxxx a obținut un nou permis de conducere, iar aceste circumstanțe nu au fost reflectate corespunzător în dosar. În opinia autorului sesizării, aceste omisiuni indică o posibilă tentativă de ascundere a unor circumstanțe agravante și o încălcare a obligației procurorului de a administra obiectiv toate probele.

În temeiul art. 45 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, sesizarea menționată a fost transmisă, conform competenței, Inspecției procurorilor pentru examinarea conduitei procurorilor indicați, prin prisma criticilor formulate de către petiționar.

II. Circumstanțele stabilite în cadrul verificării sesizării disciplinare de către Inspekția procurorilor

Prin Decizia Inspekției procurorilor din 28.11.2025 a fost încetată procedura disciplinară, pe faptul pretinselor acțiuni/inacțiuni ilegale comise de către procurorii Olesea Botezatu și Aurel Burlacu, pe motivul lipsei temeiurilor pentru atragerea acestora la răspundere disciplinară.

În urma examinării materialelor acumulate, Inspekția procurorilor a reținut că o sancțiune disciplinară se aplică procurorului proporțional cu gravitatea abaterii disciplinare comise și în funcție de circumstanțele personale ale acestuia. Gravitatea abaterii disciplinare este determinată de natura faptei comise și de consecințele produse. Consecințele produse sunt evaluate având în vedere atât efectele asupra persoanelor implicate în activitățile în cadrul cărora s-a comis fapta, cât și efectele asupra imaginii și prestigiului Procuraturii.

În conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, activitatea procesual-penală a procurorului poate fi supusă exclusiv controlului realizat de către procurorul ierarhic superior și, ulterior, controlului judecătoresc. O altă formă de control a activității procurorului este interzisă și ar echivala cu o imixtiune în activitatea acestuia.

Remediul principal pentru înlăturarea omisiunilor, inclusiv atunci când se pretinde ineficiența unei anchete, este exercitarea căilor de atac și aplicarea la timp a normelor procesuale ce se impun, iar anularea unei hotărâri sau constatarea caracterului incomplet a unor acte de procedură nu înseamnă în mod automat că procurorul nu a acționat într-un mod profesionist și în strictă conformitate cu legea. Organele de autoadministrare ale Procuraturii consideră că procurorul este unica persoană împuternicită de a aprecia probele administrate conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Totodată, la adoptarea soluției, Inspekția a avut în vedere jurisprudența constantă a Colegiului de disciplină și etică, potrivit căreia angajarea răspunderii disciplinare a procurorului este condiționată de întrunirea cumulativă a elementelor privind existența faptei ilicite, vinovăția și legătura de cauzalitate dintre faptă și rezultatul produs. În ceea ce privește vinovăția, aceasta trebuie stabilită în mod cert, pe baza unui probatoriu pertinent și concludent.

În același sens, s-a reținut că potrivit practicii Consiliului Superior al Procurorilor, pot atrage răspunderea disciplinară doar acele acțiuni sau inacțiuni ale procurorilor care au un caracter evident nejustificat, sunt lipsite de orice suport legal și se află în contradicție vădită cu dispozițiile normative aplicabile. Doar erorile săvârșite cu intenție, prin abuz deliberat ori din neglijență gravă sau repetată pot justifica aplicarea unei sancțiuni disciplinare.

Raportând aceste exigențe la circumstanțele cauzei, Inspekția procurorilor a constatat că faptele invocate de autorul sesizărilor derivă, în esență, din activitatea decizional-procesuală a procurorilor Olesea Botezatu și Aurel Burlacu, fiind raportate la soluțiile adoptate de aceștia în cadrul cauzei penale aflate în gestiune.

Din perspectivă jurisprudențială, Inspekția a evidențiat că eventualele omisiuni admise într-un proces penal trebuie să poată fi corectate și înlăturate prin intermediul

căilor de atac sau a altor proceduri legale și nu pot avea drept consecință responsabilizarea individuală a procurorului.

Or, rolul căilor de atac și anumite prevederile din Codul de procedură penală sunt anume pentru a înlătura omisiunile organului de urmărire penală și a procurorului. În calitate de excepții, pot servi doar cazurile în care, în procesul de luare a deciziilor, procurorul care efectuează/conduce urmărirea penală a acționat cu rea-voință sau a admis o omisiune gravă care a prejudiciat grav interesul justiției, inclusiv drepturile și interesele părților în proces.

În susținerea acestor principii, Inspecția procurorilor a făcut trimitere și la standardele internaționale privind independența judiciară și procesuală, reținând că Curtea Europeană a stabilit că imparțialitatea judecătorului/procurorului se apreciază atât conform unei abordări subiective, care ia în considerare convingerile personale sau interesele într-o cauză, cât și conform unui test obiectiv, care stabilește dacă judecătorul/procurorul a oferit garanții suficiente pentru a exclude vreo îndoială motivată din acest punct de vedere (cauza *Demicoli v. Malta*, nr. 13057/87, Hotărâre din 27.08.1991, §40). Interpretarea de către procuror a normei de drept material reprezintă, în realitate, o modalitate de aplicare în concret a legii și, dacă este făcută cu bună-credință, rațional, argumentat și rezonabil, nu poate constitui abatere disciplinară, întrucât se circumscrie competențelor atribuite de lege.

Pornind de la aceste deziderate, Inspecția procurorilor a verificat, pe de o parte, dacă actele adoptate de procurori au fost motivate prin prisma probatoriului administrat și a cadrului normativ de reglementare, iar pe de altă parte, dacă controlul judiciar realizat, a declarat nule acte sau acțiuni ale procurorilor, urmare a îndeplinirii acestora cu încălcarea normelor imperative, respectiv urmare a controlului efectuat Inspecția a constatat că soluțiile procurorilor conțin aspecte de motivare, cu trimitere la cadrul normativ aplicabil speței și la probatoriul administrat în cursul urmăririi penale, trecute prin filtrul jurisprudenței și doctrinei aplicabile genului de infracțiuni investigate. În mod argumentat, procurorii au justificat din ce motive, în particularitățile speței, lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de 266 din Codul penal.

În raport cu admiterea plângerii petiționarului formulate potrivit art. 313 din Codul de procedură penală, cu declararea nulității ordonanțelor procurorilor, Inspecția a constatat că din conținutul încheierii Judecătorei din 24.10.2025 nu se desprind teze privind acțiuni de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii sau a unor norme imperative. Concluzia instanței s-a axat, pe de o parte, pe faptul că investigația nu a fost completă, iar, pe de altă parte, pe aprecierea potrivit căreia procurorul ar fi interpretat eronat inexistența intenției, ca element al laturii subiective a infracțiunii de părăsire a locului accidentului rutier, și probatoriul administrat.

Suplimentar, Inspecția a făcut referire la pct. 5.10 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 7 din 04.07.2005, cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale, potrivit căruia judecătorul de instrucție nu este în drept să își asume obligațiile organului de urmărire penală, urmând doar să se pronunțe asupra argumentelor invocate în plângere. Totodată, judecătorul de instrucție nu trebuie să se pronunțe cu anticipație asupra chestiunilor care ulterior pot face obiectul cercetării judecătorești în cadrul judecării cauzei în fond.

Mai mult, asupra legalității și temeiniciei încheierii nominalizate, urmează să se expună instanța de recurs.

Dincolo de aceste constatări, Inspecția procurorilor reține că procurorii Olesă Botezatu și Aurel Burlacu, au fost persoane împuternicite să adopte soluții în cauza penală nr. xxxxxxxxxx, iar poziția lor față de argumentele petiționarului, reprezintă propria convingere, formată în urma examinării probelor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv.

Din ansamblul materialelor examinate, al declarațiilor persoanelor audiate și al probatoriului administrat, Inspecția procurorilor nu a identificat probe care să demonstreze că procurorii nominalizați au acționat cu rea-credință, irațional, neargumentat și nerezonabil. Iar hotărârea judecătorească, prin care s-au anulat ordonanțele procurorilor, nu a avut la bază constatări prin care anumite acțiuni procesuale ar fi fost realizate cu încălcarea legii. Constatările instanțelor, preponderent, au fost focusate pe omisiuni ale procurorilor, care într-un cadru generalizat, au generat concluzia lipsei unei anchete eficiente. Eficiența unei anchete, este direct condiționată de sintagmele „suficiență a probelor” versus „apreciere a probelor”.

Așa cum este menționat în doctrina în materie disciplinară pentru procurori și judecători, atunci când se pune în discuție modul în care un procuror a interpretat și a aplicat o normă materială sau procesuală, este necesară o precauție deosebită, pentru a nu diminua valoarea principiului de liberă apreciere a probelor, care recunoaște în subsidiar elementul „propriei convingeri” și reprezintă o garanție a independenței procurorului, iar inspecția nu își poate aroga nici competențe ale procurorului ierarhic superior, nici ale instanței de judecată, fiind în imposibilitate să le substituie. Aprecierile despre vinovăția disciplinară trebuie să fie emanația exclusivă a unor constatări în afara oricăror dubii rezonabile.

Verificarea disciplinară a constatat că, pe parcursul urmăririi penale, până la expedierea cauzei penale nr. xxxxxxxxxx în instanța de judecată pentru examinare în fond, inclusiv după această etapă, partea vătămată Xxxx Xxxxxxx și reprezentantul legal al părții vătămate minore Xxxx Xxxxx, Mazur Ion, au înaintat mai multe cereri la Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, precum și la alte instituții. Acestea au fost redirecționate spre examinare Oficiului Principal și au fost soluționate de procurorii Olesă Botezatu, Aurel Burlacu și Oleg Afanasii, cu respectarea prevederilor art.art. 244-247 din Codul de procedură penală și cu informarea petiționarilor la adresa de domiciliu.

Inspecția procurorilor a reținut că neexaminarea unor componente de infracțiune invocate (art. 314, 208, 190, 152 și 157 din Codul penal) de către procurori se circumscrie competenței acestora de apreciere a probelor și de adoptare a soluțiilor procesuale în cadrul urmăririi penale, care potrivit principiilor legalității și independenței procesuale, procurorul își desfășoară activitatea în mod independent și unipersonal, iar soluțiile adoptate reflectă propria convingere formată în baza probatoriului administrat. În conformitate cu art. 27 alin. (1) din Codul de procedură penală, persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele potrivit intimei convingeri, în urma examinării tuturor probelor și cu respectarea prezumției nevinovăției.

Prin urmare, Inspecția procurorilor a constatat că nu au fost evidențiate încălcări ale normelor de procedură în acest sens, fiind relevante explicațiile oferite de procurorul Olesă Botezatu.

În cadrul procedurii disciplinare, Inspecția procurorilor a reținut că procedurile disciplinare în care figurează judecători și procurori beneficiază de garanțiile art. 6 din

CEDO, iar standardul de apreciere a probelor impune excluderea oricăror concluzii bazate pe simple presupuneri. În aplicarea principiului in dubio pro reo, îndoielile care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea procurorului vizat.

De asemenea, Inspecția a subliniat că nu poate substitui instanța de judecată sau procurorul ierarhic superior, iar soluționarea aspectelor legate de legalitatea actelor contestate în cauza penală revine instanțelor competente, mai ales că dosarul se află pe rolul instanței de judecată, iar cererile ulterioare sunt de competența acesteia conform art. 297 alin. (4) Cod de Procedură Penală.

S-a reținut totodată că evaluarea căii de atac declarate de procuror împotriva încheierii judecătorești aparține instanței de apel, exercitarea acesteia fiind un drept procesual al procurorului.

Din perspectiva răspunderii disciplinare, Inspecția a arătat că nu au fost identificate elemente ale relei-credințe sau ale neglijenței grave în acțiunile procurorilor Olesea Botezatu și Aurel Burlacu, nefiind demonstrată nici vreo vătămare a drepturilor petentului.

În consecință, nu au fost constatate elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute la art. 38 lit. a) din Legea nr. 3/2016, iar angajarea răspunderii disciplinare a procurorilor vizați a fost considerată inadmisibilă.

III. Constatările Colegiului de disciplină și etică

Prin Hotărârea nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, Colegiul de disciplină și etică a respins contestația formulată împotriva Deciziei Inspecției procurorilor din 28.11.2025.

Examinând contestația, materialele acumulate în cadrul verificărilor efectuate de Inspecția procurorilor, actele administrate în ședința Colegiului, precum și argumentele invocate de avocatul Ion Mazur, Colegiul a constatat că soluția Inspecției procurorilor de încetare a procedurii disciplinare este legală și întemeiată.

Urmare a verificării sesizării cu caracter disciplinar și a materialului probator administrat, nu s-a stabilit îndeplinirea necorespunzătoare, cu rea-credință sau, după caz, cu neglijență gravă, de către procurorul din Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Principal, Olesea Botezatu și adjunctul interimar al procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, Aurel Burlacu, a atribuțiilor de serviciu în cadrul instrumentării cauzei penale nr. xxxxxxxxxx și, în egală măsură, nu s-a constatat prejudicierea, în vreun fel, a drepturilor petentului și ale persoanelor pe care le reprezintă.

Astfel, Colegiul a constatat că, sub aspectul laturii subiective, în speță nu se regăsește forma de vinovăție cerută de norma disciplinară, întrucât faptele imputate nu sunt susținute de elemente obiective care să reflecte intenția sau culpa gravă a procurorilor. Or, în lipsa unei conduite culpabile, nu poate fi angajată răspunderea disciplinară.

De asemenea, Colegiul a reținut că soluțiile adoptate de procurori în cauza penală de referință constituie o expresie a propriei convingeri, formată în raport cu probatoriul administrat, iar potrivit art. 27 alin. (1) din Codul de procedură penală, persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele conform intimei convingeri, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate, cu respectarea principiului prezumției nevinovăției, nefiind astfel evidențiate încălcări ale normelor de procedură.

Or, în speță se constată că toate cererile soluționate de procurorii O. Botezatu și A. Burlacu au fost examinate cu respectarea prevederilor art. art. 244-247 din Codul de

procedură penală, în termenul de până la 15 zile, soluțiile au fost comunicate persoanelor interesate, cu explicarea, după caz, a modului și termenului de atac, iar dreptul la un proces echitabil nu a fost încălcat. Totodată, toate soluțiile adoptate în cauza penală respectivă au fost motivate în conformitate cu cerințele legale.

La fel, Colegiul constată, că o soluție definitivă în cauza penală respectivă nu a fost adoptată, cauza urmând să fie soluționată la Curtea de Apel Centru.

În continuare, având în vedere că aceste aspecte au fost reflectate corect în Decizia Inspecției Procurorilor din 28.11.2025, apreciind cele invocate în ședința Colegiului, în raport cu materialele cauzei disciplinare, Colegiul a concluzionat că contestația cet. Ion Mazur urmează a fi respinsă pe motivul lipsei temeiului de tragere la răspundere disciplinară.

IV. Circumstanțele și motivele expuse în contestație

La data de 02.04.2026, avocatul Ion Mazur, reprezentând interesele cet. Xxxx Xxxxxxx și Xxxxxx Xxxxx (minor), a depus la Consiliul Superior al Procurorilor o contestație împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, solicitând anularea acesteia, constatarea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), b), e¹), f), f¹) și art. 38¹ din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură și sancționarea procurorilor nominalizați.

În esență, contestatarul a invocat că Colegiul de disciplină și etică a preluat integral poziția Inspecției procurorilor fără a analiza concluziile judecătorului de instrucție ceea ce ar echivala cu o cercetare incompletă, părtinire și ignorarea probelor esențiale. Aceasta ar echivala cu o examinare formală și o albire administrativă a încălcărilor deja constatate judiciar, contrară obligației de verificare efectivă.

În opinia petentului, Colegiul de disciplină și etică a omis să analizeze elementele de neglijență gravă și a consecințelor concrete, afirmând generic că nu sa stabilit îndeplinirea necorespunzătoare cu rea credință sau neglijență gravă și nu s-a constatat prejudicierea drepturilor petentului.

Suplimentar, a menționat că, la adoptarea soluției, Colegiul de disciplină și etică ar fi omis să verifice lipsa permisului de conducere categoria "B" al lui Xxxx Xxxx, aspect omis din ordonanțe și menționat în rechizitoriu abia după insistențele petenților, riscul refuzului despăgubirilor RCA, neaplicarea măsurilor de siguranță, respectiv ridicarea permisului de conducere și sechestrul, neexaminarea determinării minorului Xxxx Xxxxx la declarații mincinoase, precum și ignorarea probelor video/audio.

Contestatarul a susținut că aceste omisiuni întrunesc neglijența gravă și produc consecințe patrimoniale directe asupra părților vătămate.

Un argument al contestației constă în faptul că, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 24 octombrie 2025, au fost anulate ordonanțele procurorului și ale procurorului ierarhic superior. Contestatarii consideră că această soluție judecătorească ar confirma existența unor deficiențe procesuale relevante și sub aspect disciplinar, iar Colegiul de Disciplină și Etică ar fi omis să le examineze efectiv, limitându-se la preluarea concluziilor Inspecției Procurorilor.

În continuare, contestatarul a făcut referire la hotărârea Colegiului, care ar repeta teza inspectorului potrivit căreia activitatea procurorului este supusă exclusiv controlului ierarhic și judecătoresc. În opinia acestuia, o asemenea afirmație ar goli de conținut mecanismul disciplinar și ar contraveni standardelor CEDO, inclusiv art. 6 din Convenție. Mai mult, a menționat că hotărârea criticată se limitează la formule

stereotipe, fără a analiza concret probele și argumentele prezentate, fapt care, în opinia sa, ar echivala cu lipsa unui remediu efectiv.

V. Procedura în cadrul Consiliului Superior al Procurorilor

Potrivit Regulamentului cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Procurorilor, act instituțional aprobat prin Hotărârea nr. 1-420/2025 din 11.12.2025, contestațiile împotriva deciziilor Inspecției procurorilor de încetare a procedurii disciplinare sau de respingere a sesizării ca vădit neîntemeiată, menținute de Colegiul de disciplină și etică, sunt soluționate de Consiliul Superior al Procurorilor în procedură scrisă, în baza actelor existente în dosarul procedurii disciplinare și a eventualelor probe suplimentare depuse până la data ședinței în care se examinează contestația respectivă, fără citarea părților, cu respectarea dreptului acestora de a fi informate și de a prezenta, într-un termen stabilit, poziții scrise și probe suplimentare, iar Inspecția procurorilor are obligația de a înainta o referință asupra contestației.

Respectiv, părțile au fost informate despre examinarea contestației în procedură scrisă și li s-a acordat un termen, până la ședința Consiliului, pentru depunerea probelor suplimentare.

Autorul sesizării Ion Mazur, nu a prezentat Consiliului probe noi.

Procurorul Aurel Burlacu, vizat în procedura disciplinară, a prezentat la data de 04.05.2026 o referință prin care și-a exprimat poziția asupra contestației formulate de Ion Mazur împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026. Hotărârea Colegiului o consideră legală și întemeiată. Aferent alegațiilor formulate de către avocatul Ion Mazur a menționat că susține în continuare explicațiile formulate la etapa examinării sesizării de către Inspecția procurorilor.

În consecință procurorul a solicitat respingerea contestației formulate de către Ion Mazur și examinarea cazului în lipsa sa.

Procurorul Olesia Botezatu, vizată în procedura disciplinară, a prezentat la data de 05.05.2026 o referință prin care și-a exprimat poziția asupra contestației formulate de către Ion Mazur.

Contrar celor expuse în contestație, procurorul consideră că Hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026 este legală, întemeiată și motivată.

Atât Hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, cât și Decizia Inspecției procurorilor nr. 233s/25 din 28.11.2025, prin care s-a dispus încetarea procedurii disciplinare în privința procurorilor vizați, conțin o analiză amplă a tuturor circumstanțelor invocate în sesizările privind intentarea procedurii disciplinare și în contestație, în raport cu legislația de drept material și procesual penal, precum și argumentarea soluțiilor adoptate.

Consideră că atât contestația împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, cât și contestația împotriva Deciziei Inspecției procurorilor din 28.11.2025, ambele formulate de Ion Mazur, exprimă dezacordul cu poziția Colegiului de disciplină și etică și a Inspecției procurorilor privind inadmisibilitatea angajării răspunderii disciplinare a procurorilor vizați, fără a invoca însă contraargumente apte să combată raționamentele reținute în actele contestate.

Procurorul a precizat că în Hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026 sunt analizate detaliat aspectele ce țin de permisele de conducere ale șoferilor implicați în accidentul rutier, ridicarea provizorie a permisului de conducere și aplicarea sechestrului, modul și termenele de examinare a cererilor

înaintate de participanți în cadrul urmăririi penale, pretinsa existență a concursului de infracțiuni, precum și pretinsa încălcare a drepturilor părților vătămate în cadrul procesului penal.

În pofida celor invocate de către autorul contestației, în Hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, conține o analiză amplă a constatărilor judecătorului de instrucție expuse în încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana din 24.10.2025, prin care s-a admis plângerea petiționarului Ion Mazur și s-a dispus anularea ordonanței din 21.08.2025 de scoatere parțială de sub urmărire penală a lui Xxxxxx Xxxxxx emisă de procurorul Olesea Botezatu și a ordonanței din 28.08.2025 emisă de procurorul ierarhic superior - adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău, Aurel Burlacu.

Până în prezent, la Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, nu a parvenit decizia Curții de Apel Centru cu privire la recursul declarat împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 24.10.2025.

Suplimentar, procurorul a informat că, potrivit informației de pe Portalul Instanțelor de Judecată, pentru data de 28 mai 2026, la judecătorul Natalia Pătrașcu este stabilită ședința de pronunțare a sentinței în privința lui Xxxx Xxxx, care a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, cauza penală fiind examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ din Codul de procedură penală. Cauza penală privind învinuirea lui Xxxxxx Xxxxxx în baza art. 264 alin. (1) din Codul penal, disjunsă în procedură separată, se află spre examinare în procedură generală la judecătorul Tatiana Postolachi.

Olesea Botezatu susține integral argumentele invocate în explicațiile prezentate pe marginea sesizărilor înaintate Inspecției procurorilor, precum și în referința prezentată Colegiului de disciplină și etică pe marginea contestației formulate.

În concluzie, aceasta consideră neîntemeiată contestația înaintată de Ion Mazur, în interesele lui Xxxx Xxxxx și Xxxx Xxxxxxx, împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, din care motiv solicită respingerea acesteia și menținerea hotărârii contestate.

Inspectorul din cadrul Inspecției procurorilor, Igor Eșanu, a prezentat la data de 18.05.2026 o referință prin care inspectorul a solicitat respingerea contestației formulate de Ion Mazur și menținerea Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, apreciind ca legală și întemeiată decizia Inspecției procurorilor de încetare a procedurii disciplinare în privința procurorilor Olesea Botezatu și Aurel Burlacu.

În motivarea poziției sale, inspectorul a arătat că alegațiile petiționarului sunt neîntemeiate și neprobate. Astfel, activitatea și soluțiile procurorului O. Botezatu în cauza penală de referință, și anume elementele de fapt dobândite, punerea persoanelor sub învinuire, scoaterea lui Xxxxxx Xxxxxx de sub urmărire penală, respingerea cererii privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor bănușilor și ridicarea permiselor de conducere ale acestora, examinarea și soluționarea altor cereri, constituie o expresie a propriei sale convingeri, odată ce un procuror este liber să își expună opinia, să stabilească faptele și să aplice legea în toate problemele conform propriei convingeri. Potrivit art. 27 alin. (1) din Codul de procedură penală, „Judecătorul și persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele în conformitate cu propria lor convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate”.

Deopotrivă, potrivit art. 101 alin. (2) din Codul de procedură penală, „Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele

conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.”

Subsecvent, luând în considerație că cauza penală de referință se află pe rolul instanței de judecată, a invocat prevederile art. 297 alin. (4) din Codul de procedură penală, potrivit cărora: „Toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza.”

În altă ordine de idei, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, activitatea procesual-penală a procurorului poate fi supusă exclusiv controlului realizat de către procurorul ierarhic superior și, ulterior, controlului judecătoresc. O altă formă de control a activității procurorului este interzisă și ar echivala cu o imixtiune în activitatea acestuia.

Deopotrivă, din perspectivă jurisprudențială, omisiunile admise într-un proces penal trebuie să poată fi corectate și înlăturate prin intermediul căilor de atac sau a altor proceduri legale și nu pot avea drept consecință responsabilizarea individuală a procurorului. Or, rolul căilor de atac și anumite prevederile din Codul de procedură penală sunt anume pentru a înlătura omisiunile organului de urmărire penală și a procurorului. Interpretarea de către procuror a normei de drept material reprezintă, în realitate, o modalitate de aplicare în concret a legii și, dacă este făcută cu bună-credință, rațional, argumentat și rezonabil, nu poate constitui abatere disciplinară, întrucât se circumscrie competențelor atribuite de lege.

În acest sens, deși instanța de judecată a dispus admiterea plângerii petiționarului formulate potrivit art. 313 din Codul de procedură penală, după remiterea cauzei penale de referință spre examinare instanței de fond, cu declararea nulității ordonanțelor procurorilor, din conținutul încheierii Judecătorei din 24.10.2025 nu se desprind teze privind acțiuni de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii sau a unor norme imperative. Concluzia instanței s-a axat, pe de o parte, pe faptul că investigația nu a fost completă, iar, pe de altă parte, pe aprecierea potrivit căreia procurorul ar fi interpretat eronat inexistența intenției, ca element al laturii subiective a infracțiunii de părăsire a locului accidentului rutier, și probatoriul administrat.

Cu referire la ultimele concluzii ale instanței, fără a aduce critici în acest sens, inspectorul a punctat că, potrivit pct. 5.10 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 7 din 04.07.2005, cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale, judecătorul de instrucție nu este în drept să își asume obligațiile organului de urmărire penală, urmând doar să se pronunțe asupra argumentelor invocate în plângere. Totodată, judecătorul de instrucție nu trebuie să se pronunțe cu anticipație asupra chestiunilor care ulterior pot fi obiectul cercetării judecătorești în cadrul judecării cauzei în fond.

Cu atât mai mult, asupra încheierii nominalizate, urmează să se expună instanța de recurs.

Prin urmare, Colegiul de disciplină și etică, în urma evaluărilor realizate, a concluzionat corect că Inspekția procurorilor nu a identificat probe care să demonstreze că procurorii nominalizați au acționat cu rea-credință, irațional, neargumentat și nerezonabil. În urma examinării sesizării disciplinare și a materialului probatoriu administrat, nu s-a stabilit îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu de către procurorul din Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Olesea Botezatu, și adjunctul interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău, Aurel Burlacu, în cadrul instrumentării cauzei penale nr. xxxxxxxxxxx și, în

egală măsură, nu s-a constatat prejudicierea în vreun fel a drepturilor petentului și ale persoanelor pe care le reprezintă. Astfel, se constată că, sub aspectul laturii subiective, în speță nu se regăsește forma de vinovăție cerută de norma disciplinară, întrucât faptele imputate nu sunt susținute de elemente obiective care să reflecte intenția sau culpa gravă a procurorilor. Or, în lipsa unei conduite culpabile, nu poate fi angajată răspunderea disciplinară.

În lipsa unor argumente de natură să justifice anularea Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, inspectorul a solicitat respingerea contestației înaintate de Ion Mazur, în interesele lui Xxxxxx Xxxxx și al Xxxxxx Xxxxxxx, cu menținerea hotărârii contestate a Colegiului de disciplină și etică.

VI. Motivarea soluției Consiliului Superior al Procurorilor

Examinând contestația formulată de Ion Mazur, în interesele Xxxxxx Xxxxxxx și minorului Xxxxxx Xxxxx, argumentele invocate în susținerea dezacordului față de Hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, referințele prezentate în cadrul procedurii scrise, precum și ansamblul materialelor administrate în procedura disciplinară, Consiliul Superior al Procurorilor constată că hotărârea contestată este legală, întemeiată și suficient motivată, iar contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Pentru fundamentarea acestei concluzii, Consiliul a verificat dacă Colegiul de disciplină și etică a examinat în mod efectiv criticile formulate de contestatar, dacă aspectele imputate procurorilor depășesc sfera unei aprecieri procesuale supuse controlului ierarhic și judecătoresc, precum și dacă, în cauză, sunt întrunite elementele constitutive ale vreunei abateri disciplinare, inclusiv sub aspectul relei-credințe, al neglijenței grave, al încălcării drepturilor fundamentale ori al prejudicierii drepturilor părților vătămate.

Cu titlu preliminar, Consiliul reține că obiectul prezentei proceduri nu îl constituie verificarea legalității sau temeiniciei actelor procesuale adoptate în cauza penală nr. xxxxxxxxxxx și nici controlul legalității încheierii judecătorului de instrucție din 24.10.2025. Aceste aspecte țin de competența organelor procesuale și a instanțelor judecătorești, în condițiile Codului de procedură penală. Competența Consiliului, în prezenta procedură, este limitată la verificarea existenței sau inexistenței temeiurilor de răspundere disciplinară a procurorilor vizați.

Prin urmare, încheierea judecătorului de instrucție prin care au fost anulate ordonanțele procurorilor reprezintă un element procedural relevant, care trebuie examinat în contextul cauzei disciplinare, însă aceasta nu echivalează, prin sine, cu o constatare a vinovăției disciplinare a procurorilor. Efectul procesual al anulării unui act al procurorului nu poate fi confundat cu efectul juridic al unei constatări disciplinare, întrucât răspunderea disciplinară presupune stabilirea unei conduite imputabile, a formei de vinovăție cerute de lege și a legăturii de cauzalitate dintre fapta imputată și consecințele produse.

Consiliul subliniază că mecanismul prevăzut de art. 313 din Codul de procedură penală are natura unui control judecătoresc al actelor, acțiunilor sau inacțiunilor organului de urmărire penală ori ale procurorului, fiind orientat spre înlăturarea încălcărilor procesuale și restabilirea drepturilor pretins lezate. Acest mecanism nu are, prin natura sa, caracter sancționator disciplinar. În consecință, anularea unui act procesual poate genera obligația organului competent de a relua anumite verificări sau

de a lichida deficiențele constatate, însă nu conduce automat la concluzia că procurorul a acționat cu rea-credință, abuziv ori cu neglijență gravă.

În aceeași ordine de idei, Consiliul reține că judecătorul de instrucție nu substituie organul de urmărire penală și nu preia atribuțiile procurorului în aprecierea definitivă a probatoriului, calificarea juridică a faptelor ori stabilirea strategiei procesuale a acuzării. Controlul judecătoresc exercitat la etapa urmăririi penale este un control de legalitate și de protecție a drepturilor procesuale, iar nu o evaluare disciplinară a conduitei profesionale a procurorului. Din acest motiv, în prezenta procedură, Consiliul poate analiza raționamentele încheierii numai în măsura în care acestea indică eventuale încălcări vădite, intenționate, repetate sau grav neglijente ale obligațiilor profesionale.

Raportând aceste repere la circumstanțele speței, Consiliul constată că aspectele invocate de contestatar vizează, în esență, modul în care procurorii Olesia Botezatu și Aurel Burlacu au apreciat probele, au interpretat circumstanțele cauzei, au evaluat existența sau inexistența laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 266 din Codul penal și au soluționat cererile formulate de partea vătămată. Aceste aspecte țin de activitatea procesual-decizională a procurorului și pot fi cenzurate prin mecanismele procesual-penale prevăzute de lege, însă nu pot constitui temei disciplinar decât dacă sunt însoțite de probe obiective privind caracterul vădit arbitrar, abuziv, intenționat sau grav neglijent al conduitei.

Consiliul constată că nici în sesizarea inițială, nici în contestația examinată de Colegiul de disciplină și etică, nici în contestația depusă la Consiliu nu au fost prezentate probe obiective, pertinente și concludente care să demonstreze că procurorii vizați au acționat cu rea-credință, au ignorat deliberat norme imperative ale procedurii penale, au urmărit favorizarea unei părți ori au admis o conduită profesională incompatibilă cu exigențele funcției de procuror.

Criticile privind pretinsa ignorare a probelor referitoare la intenția lui Xxxx Xxxxxx, neinvestigarea versiunii unui accident provocat intenționat în scop patrimonial, omisiunile privind permisul de conducere al lui Xxxx Xxxxxx, neaplicarea sechestrului ori neridicarea permisului de conducere reprezintă, în substanță, dezacordul contestatarului cu modul de apreciere a probelor și cu soluțiile procesuale adoptate. Acest dezacord a fost valorificat prin mijloacele procesuale prevăzute de lege, inclusiv prin control ierarhic și prin sesizarea judecătorului de instrucție. Utilizarea acestor remedii confirmă existența unor mecanisme procesuale efective, dar nu transformă, prin sine, soluțiile procesuale contestate în abateri disciplinare.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia procurorul ierarhic superior Aurel Burlacu ar fi confirmat formal soluția procurorului de caz, Consiliul constată că materialele procedurii disciplinare nu conțin probe care să confirme o examinare pur formală, superficială sau părtinitoare. Împrejurarea că partea vătămată nu împărtășește concluziile procurorului ierarhic superior nu este suficientă pentru a reține lipsa unei examinări efective, în absența unor elemente concrete care să indice ignorarea deliberată a argumentelor decisive ori o conduită vădit contrară obligațiilor profesionale.

Sub aspectul pretinsei neexaminări a unor componente de infracțiune conexe, Consiliul reține că procurorul nu este obligat să confere o valoare probatorie determinantă oricărei ipoteze formulate de parte. Obligația procurorului este de a examina circumstanțele cauzei în raport cu probele administrate, de a aprecia

pertinența și concludența acestora și de a adopta o soluție motivată în limitele propriei convingeri, formate în condițiile legii. Eventuala apreciere diferită a unei ipoteze factuale sau juridice ține de controlul procesual, nu de răspunderea disciplinară, dacă nu este dovedită intenția, reaua-credință sau neglijența gravă.

Referitor la încheierea judecătorului de instrucție din 24.10.2025, Consiliul reține că aceasta a avut ca efect anularea ordonanțelor procurorilor și poate determina consecințe procesuale în cauza penală în perspectiva respingerii recursului formulat. Totuși, din perspectiva răspunderii disciplinare, Consiliul nu poate deduce automat existența unei abateri numai din faptul anulării. Pentru angajarea răspunderii disciplinare este necesar să se stabilească dacă actele procurorilor au fost emise cu încălcarea vădită și nejustificată a unor norme imperative, dacă procurorii au ignorat deliberat probe esențiale, dacă au refuzat în mod arbitrar să execute obligații procesuale clare sau dacă au cauzat, printr-o conduită imputabilă, o vătămare gravă și demonstrată a drepturilor părților.

În prezenta cauză, Consiliul nu identifică asemenea elemente. Încheierea judecătorului de instrucție reflectă o apreciere critică asupra caracterului complet al verificărilor și asupra modului de evaluare a unor circumstanțe relevante, însă nu conține constatări care, prin ele însele, să demonstreze rea-credință, abuzul deliberat ori neglijența gravă a procurorilor. Or, o apreciere judiciară diferită asupra suficienței probatoriului sau a necesității unor verificări suplimentare nu este echivalentă cu o constatare disciplinară.

Consiliul reține, de asemenea, că nu au fost demonstrate circumstanțe care să indice neexecutarea unor prescripții judiciare clare, repetarea unor soluții contrare indicațiilor instanței sau ignorarea unor obligații procesuale stabilite expres printr-o hotărâre judecătorească. În lipsa unor asemenea elemente, nu poate fi reținută existența unei conduite de natură să depășească limitele unei aprecieri procesuale susceptibile de control pe căile prevăzute de lege.

Cu atât mai mult, potrivit materialelor administrate, asupra încheierii judecătorului de instrucție din 24.10.2025 urmează să se expună instanța de recurs, aceasta fiind autoritatea competentă să verifice legalitatea și temeinicia actului judecătoresc contestat. Or, potrivit principiului independenței judecătorului și separării competențelor jurisdicționale, aprecierea corectitudinii aplicării normelor de drept material și procesual ține de atribuțiile instanței ierarhic superioare, investită cu examinarea căii de atac.

O eventuală apreciere a Consiliului asupra legalității ori temeiniciei încheierii, anterior pronunțării instanței competente, ar echivala cu o ingerință inadmisibilă în activitatea de înfăptuire a justiției și ar depăși limitele competenței funcționale a Consiliului. Prin urmare, Consiliul nu se pronunță asupra soluției judecătorului de instrucție, ci o examinează exclusiv ca element procedural relevant pentru verificarea existenței unei eventuale abateri disciplinare.

În ceea ce privește invocarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la un remediu efectiv, Consiliul constată că autorul sesizării și persoanele reprezentate au beneficiat de posibilitatea de a formula cereri, plângeri și contestații în cadrul procesului penal, inclusiv de a contesta actele procurorilor în ordine ierarhică și judecătorească. Faptul că partea nu este de acord cu soluțiile adoptate în aceste proceduri nu este suficient pentru a demonstra încălcarea dreptului la un remediu

efectiv. Remediul efectiv presupune existența unei proceduri accesibile și apte să examineze criticile formulate, nu garantarea unei soluții favorabile părții.

Prin urmare, contestatorului i-au fost asigurate remedii procesuale efective pentru contestarea actelor pe care le-a apreciat ca fiind nelegale, fiind respectate garanțiile prevăzute de legislația națională și de art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar procedura disciplinară nu poate fi utilizată ca instrument alternativ de cenzurare a soluțiilor procesuale sau a strategiilor de conducere a urmăririi penale, în lipsa unor încălcări disciplinare certe și dovedite.

Consiliul reține că procurorii Olesea Botezatu și Aurel Burlacu au acționat în exercitarea atribuțiilor procesuale conferite de Codul de procedură penală și de Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură. Principiile legalității, independenței și imparțialității procesuale, care guvernează activitatea procurorului, îi conferă acestuia prerogativa de a aprecia probele administrate, de a interpreta normele de procedură penală și de a adopta soluții motivate în cauzele aflate în gestiune, fără ingerințe externe și fără riscul angajării răspunderii disciplinare pentru simplul fapt că soluțiile adoptate sunt contestate de părți.

Totodată, Consiliul subliniază că independența procesuală a procurorului nu exclude răspunderea disciplinară. Dimpotrivă, aceasta impune o delimitare riguroasă între eroarea procesuală remediabilă prin căile prevăzute de lege și abaterea disciplinară. Dacă în cadrul controlului disciplinar ar fi fost demonstrate ignorarea intenționată a unor probe decisive, încălcarea vădită a unor norme imperative, neexecutarea unor prescripții judiciare clare, conduita pătinitoare sau producerea unor consecințe grave prin neglijență profesională evidentă, concluzia ar fi putut fi diferită. În prezenta cauză, însă, asemenea elemente nu rezultă din materialele procedurii disciplinare.

Raportând criticile formulate la fiecare dintre temeiurile disciplinare invocate, Consiliul constată că nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterilor disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a), b), e¹), f) și f¹) din Legea nr. 3/2016. Astfel, nu s-a probat că procurorii vizați ar fi exercitat atribuțiile de serviciu cu rea-credință sau neglijență gravă, nu au fost constatate întârzieri nejustificate imputabile acestora, iar opțiunile procesuale adoptate în cadrul cauzei penale, inclusiv exercitarea căilor de atac, nu pot fi asimilate unei conduite disciplinare ilicite. De asemenea, materialele cauzei nu confirmă încălcarea drepturilor fundamentale ale părților, lipsa imparțialității ori existența unei conduite nedemne, apte să afecteze autoritatea și prestigiul Procuraturii.

Procedura disciplinară nu poate fi transformată într-un mecanism paralel de reevaluare a probatoriului administrat în cauza penală și nici într-o cale alternativă de contestare a soluțiilor procesuale. O asemenea abordare ar afecta independența procesuală a procurorului și ar permite substituirea controlului ierarhic și judecătoresc cu un control disciplinar asupra fondului soluțiilor adoptate. Intervenția disciplinară este justificată numai în situații în care sunt constatate încălcări clare, grave și imputabile ale obligațiilor profesionale, nu atunci când sunt invocate divergențe de apreciere juridică sau probatorie.

Prin urmare, Consiliul constată că Inspekția procurorilor și Colegiul de disciplină și etică au examinat aspectele relevante ale cauzei, au analizat conduita procurorilor în limitele competenței disciplinare și au ajuns în mod justificat la concluzia inexistenței temeiurilor pentru angajarea răspunderii disciplinare. Hotărârea contestată conține

raționamente suficiente cu privire la lipsa relei-credințe, a neglijenței grave și a prejudicierii drepturilor părților, iar criticile contestatarului nu sunt de natură să răstoarne aceste concluzii.

În consecință, Consiliul Superior al Procurorilor va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de Ion Mazur, în interesele Xxxxxx Xxxxxxx și minorului Xxxxxx Xxxxx, împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026, cu menținerea hotărârii contestate.

Pornind de la raționamentele expuse supra, urmare a exprimării votului de către membrii Consiliului Superior al Procurorilor prezenți la ședință, cu 0 voturi „pro” și 9 voturi „contra admiterii”, în temeiul art. 37, art. 70 alin. (1) lit. f), art. 77, art. 86 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură; al Regulamentului cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Procurorilor, Consiliul Superior al Procurorilor,

H O T Ă R Ă Ș T E:

1. A respinge ca neîntemeiată contestația formulată de Ion Mazur, în interesele Xxxxxx Xxxxxxx și Xxxxxx Xxxxx, cu menținerea Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-29/2026 din 27.03.2026.

2. Hotărârea se publică pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor, www.csp.md, în directorul „Hotărâri”.

3. Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor poate fi contestată la Curtea Supremă de Justiție de orice persoană vătămată într-un drept al său într-un termen de 10 zile lucrătoare de la data la care hotărârea vizată i-a fost comunicată.

**Președintele Consiliului
Superior al Procurorilor**

semnat

Dumitru OBADĂ